

Ето ни сега на други брѣгъ... —
Другъ — брѣгътъ, сѣдбата — все еднаква...
Близката долина лѣха мракъ
и дѣждътъ, скърбящъ и тихъ, потраква

по палаткитѣ... Азъ пакъ съмъ самъ
и мечта тѣжовна ме увлича
въ стария бивакъ, пустиннонѣмъ,
който въ тая тежка нощъ прилича

на едно сърдце... Кѣде сѣ тѣ —
смѣлитѣ рѣце, гърди желѣзни?... —
Буренъ въ знойнитѣ лѣки расте
и въ безименна забрава чезне

споменътъ за оня слънчевъ кѣтъ,
дето жаднитѣ за радостъ тиха,
въ дни на много кръвъ и много смъртъ,
миренъ сънъ и мирни скърби пиха...